

LBRIS

We know
books

Lori Gottlieb

**FEMEI CARE CAUTĂ
PREA MULT**

**CUM SĂ-ȚI DISTRUGI
VIAȚA AȘTEPTÂND
BĂRBATUL PERFECT**

Traducere din limba engleză de
IOANA COSTEA

LITERA

București

CUPRINS

Prolog. Magazinul de soți..... 13

Partea I. CUM AM AJUNS AICI?

1. Tranșeele relațiilor..... 31
2. Comedia romantică ce mi-a prezis viitorul..... 53
3. Cum mi-a distrus feminismul viața amoroasă 66
4. Dezastrul întâlnirilor rapide..... 90

Partea a II-a. DE LA FANTEZIE LA REALITATE

5. Mai coaptă și cu dorința de a deveni
mai înțeleaptă..... 105
6. 3 500 de dolari pentru iubire 122
7. „Ce“ versus „de ce“ 150
8. Zile de luni cu Evan. Sesiunea numărul unu:
procentajele 165
9. Nu e el de vină, ci tu 177

Partea a III-a. ALEGERI MAI ÎNȚELEPTE

10. Nu fi pretențioasă, fii fericită..... 199

11. Zile de luni cu Evan. Sesiunea numărul doi:
presupunerile greșite 214
12. Bărbații care mi-au scăpat printre degete..... 226
13. În căutarea unui alt Sheldon 241
14. Zile de luni cu Evan. Sesiunea numărul trei:
adevărata poveste a masculilor alfa..... 249
15. Ce ne spun *de fapt* primele întâlniri..... 258
16. Sunt femeile mai pretențioase decât bărbații? 274

Partea a IV-a. CEEA CE CONTEAZĂ CU ADEVĂRAT

17. Zile de luni cu Evan. Sesiunea numărul patru:
dorințe versus nevoi 291
18. Afacerea dragostei 305
19. Dragoste la a 27-a vedere 329
20. Zilele de luni cu Evan. Sesiunea numărul cinci:
raportul chimie-compatibilitate 340
21. Renunță la listă, nu la tip 354

Partea a V-a. CÂND PUNEM LUCRURILE CAP LA CAP

22. Căsătoria suficient de bună..... 367
23. O vizită la rabin..... 379
24. Povestea lui Claire – Cum mi-am venit în fire 390
25. Povestea Alexandrei – Domnul Potrivit exact
sub nasul meu 398
26. Povestea lui Hilary – Cum am găsit
cea ce-mi trebuia 405
27. Povestea mea – un mesaj de interes public
cu privire la relații 412
- Epilog. SITUAȚIA LOR ACUM 422**
- Mulțumiri 426**

Tranșeele relațiilor

Într-o seară, prietena mea Julia m-a sunat să-mi spună că tocmai se despărțise de iubitul ei, Greg.

– Pur și simplu nu simțeam că mă inspiră, mi-a spus.

Când Julia l-a cunoscut pe Greg, cu doi ani în urmă, amândoi aveau 28 de ani și erau colegi de muncă la o organizație nonprofit. Îl considera drăguț, simpatic și foarte deștept. Nu prea avea stil – purta pantaloni de catifea cu talie înaltă –, dar i-a plăcut că era „autentic“, „modest“ și „deloc materialist“. Se simțea în largul ei alături de el, într-un mod în care nu se mai simțise lângă alți iubiți. Julia nu mai ieșise cu nimeni care s-o sprijine cum o făcea Greg. Indiferent de țelurile ei, el o ajuta întotdeauna. Ori de câte ori cineva îi greșea, el îi era alături. Dacă se simțea nesigură, el o făcea să se simtă frumoasă. Ai crede că asta a făcut-o să-l iubească și mai mult, și așa a și fost – la început. Dar acum, de când Greg a început să vorbească despre căsătorie, comportamentul lui avea efectul opus.

– Greg m-a făcut să mă simt cea mai grozavă femeie din lume, zise ea. Așa că am început să mă gândesc: „Dacă sunt așa grozavă, poate ar trebui să-mi găsesc pe cineva *mai bun*“.

„Mai bun“ însemna, parțial, „cineva mai carismatic“.

Greg era uneori timid și ușor nesigur pe el în împrejurări sociale, în timp ce Julia era încrezătoare și socializabilă. Ea avea mereu replicile la ea, în timp ce Greg avea un simț al umorului mai subtil. El provenea dintr-un mediu mai modest decât Julia, așa că nu putea mereu să facă schimb de opinii cu prietenii Juliei când venea vorba de lucruri mai sofisticate.

Între timp, datorită încurajărilor din partea lui Greg, Julia a avansat la locul de muncă și a început să câștige mai mult decât el. Nu cu mult mai mult, dar lucrul acesta o stânjenea.

– Vreau să lucrez, a spus Julia. Dar nu știu ce să zic. Nu așa mi-am imaginat că va fi căsnicia mea.

Când am întrebat-o cum și-a imaginat-o, a oftat rușinată.

– Sincer? a spus. Cred că-mi doresc ca soțul meu să fie mai ambițios.

I-am scos în evidență faptul că Greg era mai drăguț decât orice alt iubit de-ai ei, mai ales decât ultimul, avocatul ambițios care „uita“ deseori s-o sune când promitea c-o va face. Greg era iubitor și de încredere. Era pasionat de munca lui. Sexul era grozav. Aveau interese similare, mai ales pentru că lucrau în același domeniu. Se distrau mult împreună.

– Dar nu mă inspiră suficient, a repetat Julia. E doar, știi tu, genul acela de tip foarte amabil și normal. Am început să mă gândesc: „Asta e tot? *Acesta* e tipul pe care l-am așteptat toată viața?“ Mă tem că voi ajunge, cu timpul, să mă maturizez mai mult decât el. Și-mi voi dori mai mult.

– Mai mult ce? am întrebat.

La telefon s-a așternut liniștea pentru un prea mult timp.

– Să semene mai mult cu ce mi-am imaginat, a zis Julia. Pur și simplu nu avea stofă de soț.

Și, uite așa, încă un tip grozav s-a dus pe apa sâmbetei. Sau nu? Ce anume îmi doresc, totuși, femeile din ziua de azi de la un soț?

ORICE, NUMAI PLECTISITOR NU

La puțin timp după conversația mea cu Julia, m-am întâlnit cu cinci femei singure, în vârstă de 20 și ceva de ani, la un bar din Los Angeles, și le-am întrebat de ce este așa de greu să găsești bărbați cu „stofă de soț”. Părerea lor generală era: „Ne-ar plăcea să avem un bărbat, dar nu avem nevoie de el. Așa că, de ce să ne coborâm standardele?”

– Aș prefera să fiu singură decât să mă mulțumesc pur și simplu cu cineva, a spus Olivia, un creator web în vârstă de 27 de ani. Am locuit cu niște colegi energici când aveam 20 de ani, dar nu-mi pot imagina cum ar fi să fiu nevoită să mănânc fiecare cină și să dorm în același pat cu un coleg de cameră care se întâmplă să fie soțul cu care m-am mulțumit.

Celelalte au dat din cap aprobator.

– Nu știi tu cum ești, a continuat Olivia, pe jumătate în glumă, dar eu ar trebui să iubesc foarte mult pe cineva ca să mă pot spăla pe dinți în fiecare dimineață la jumătate de metru de locul în care își face el nevoile.

Le-am spus, lăsând gluma la o parte, că ușa de la baie se poate închide, pe când șansele de a găsi bărbați buni nu există mereu și le-am întrebat cum definesc ele această resemnare. Însemna să aleagă un tip cu adevărat energic sau să facă un compromis când vine vorba de calitățile dorite, dar să primească altele mai importante în schimb? Și care ar fi fost acele calități mai importante?

– Chiar dacă e drăguț, deștept și atrăgător, nu pot fi cu cineva plictisitor, a spus Nora, producătoare radio.

– Exact, a zis Claire, o proaspătă absolventă. Există bărbați care sunt deștepți, dar pe urmă ești șocată când observi că, în ciuda inteligenței lor, nu sunt așa intereșanți. Trebuie să fie deștept într-un mod interesant. Trebuie să fie *curios*.

– Curios, dar nu serios, a spus Nina, director de marketing. Trebuie să fie un pic agitat.

– Dar nu *prea* agitat, a spus Nora. Trebuie să fie normal. Doar nu plictisitor.

Le-am întrebat ce înseamnă pentru ele „plictisitor“.

– Trebuie să aibă simțul umorului, a spus Nina. Nu poate să stea pur și simplu și să râdă la vreo replică amuzantă de-a mea. Bărbații plictisitori nu sunt amuzanți, dar te consideră *pe tine* amuzantă.

– Sau invers, a spus Claire. Consideră că, dacă o femeie râde la glumele *lor*, ea are simțul umorului. Doar o persoană plictisitoare gândește așa.

– Sau un narcisist! a spus Lauren, care se ocupă cu strângerea de fonduri în campanii politice.

– Păi narcisiștii sunt plictisitori! a spus Olivia, iar grupul a izbucnit în râs.

Le-am spus acestor femei – toate destul de atrăgătoare, dar nu izbitor de frumoase; toate interesante, dar nu neapărat fascinante – că, la un moment dat, ar putea începe să se simtă singure tot ieșind la întâlniri, căutându-l pe bărbatul perfect, în loc să-și construiască o viață frumoasă alături de cineva, pur și simplu.

– Mă simt deja singură, dar singurătatea e mai bună decât plictiseala, a spus Lauren.

Slujba ei stabilă, în domeniul colectării de fonduri, i se pare uneori plictisitoare, dar îi aduce adesea împlinire, așa că nu ar renunța la ea pentru adevărata ei pasiune, pictura, întrucât i se pare prea riscant.

– Așadar, poți face un compromis când e vorba despre locul de muncă, dar nu când îți alegi partenerul? am întrebat. Ești dispusă să petreci opt ore pe zi urmând o carieră suficient de bună, în loc să renunți ca să-ți urmezi adevărata pasiune și ca să devii artistă?

Lauren s-a gândit un pic la vorbele mele.

– Ei bine, e ceva diferit, a spus. Sunt realistă în privința carierei mele. Dar să fiu realistă când vine vorba de dragoste? Nu poți fi realist când e vorba de un sentiment. Nu pare... romantic.

Chiar în acel moment, un tip cât de cât drăguț, care părea să aibă în jur de 30 de ani, a trecut pe lângă noi și a privit către fete. Acestea l-au ignorat. Le-am întrebat de ce.

– Prea scund, a spus Olivia, care are un metru și jumătate.

– Și ce e cu ochelarii ăia? a adăugat Claire, care poartă ea însăși ochelari groși.

M-am întrebat dacă ar fi dispuse să iasă cu un bărbat scund care poartă ochelari demodați dacă acesta ar avea multe dintre calitățile pe care le caută ele: deștept, amuzant, nu foarte țăfnos, blând, de succes – și, desigur, deloc plictisitor. Cât de mult contează aparențele?

– Am încercat să fac asta, a spus Nora, dar nu pot să mă conving singură să fiu atrasă de cineva. Trebuie s-o simți de la început. Dacă nu ești atras fizic de cineva atunci când îl cunoști, vei forța mereu lucrurile și nu va merge.

Inițial am fost surprinsă de ușurința cu care l-au respins aceste femei de 20 și ceva de ani pe acel tip drăguț, fără a lua în calcul să înceapă o conversație din care să afle mai multe despre el. Vreau să spun că nu mai suntem în facultate, unde jocul este echilibrat în ceea ce privește existența perspectivelor romantice. Aceasta este lumea adulților, în care oamenii își găsesc parteneri și se căsătoresc, unde numărul bărbaților singuri scade, unde nu mai există, ca în trecut, un mecanism integrat prin care să găsești oameni cu aceeași gândire ca a ta.

Dar mi-am amintit apoi de mine la 20 de ani, atunci când posibilitățile încă păreau amăgitor de infinite – chiar dacă nu erau așa.

DISPERATĂ, DAR PRETENȚIOASĂ

Ah, ce diferență aduce un deceniu! Câteva seri mai târziu, m-am întâlnit cu cinci femei singure, cu vârste în jur de 40 de ani, la același bar, unde le-am adresat

Tranșeele relațiilor
aceeași întrebare: de ce este atât de greu să găsești un bărbat bun? Le-am pus la curent cu conversația pe care o avusesem cu femeile mai tinere despre plictiseală și singurătate.

– Vorbește din nou cu ele peste zece ani, a spus Stephanie, o pediatră atrăgătoare, în vârstă de 39 de ani. Dacă îl așteaptă pe Făt-Frumos, se vor simți plictisite și singure. Locul de muncă nu o să li se mai pară la fel de interesant, ieșitul cu fetele va deveni plictisitor și-și vor petrece vacanțele cu prietenii lor căsătoriți și copiii acestora sau cu nepoatele și nepoții lor, fapt care nu va face decât să le întristeze pentru că nu au propria familie.

Am admis că mă recunoșteam în acele femei care-și doreau o relație, dar care aveau o imagine clară despre cum ar trebui să fie bărbatul lor. Și, pe măsură ce îmbătrânisem, am explicat, viața mea amoroasă devenise, încetul cu încetul, un paradox letal: *disperată, dar pretențioasă*. Știau exact la ce mă refer.

– E atât de adevărat! a spus Liz, o scenaristă de 37 de ani. Le-aș scutura pe femeile mai tinere și le-aș spune: „Știi, poate nici tipului care râde prea zgomotos în public nu-i place cum mesteci morcovii cruzi la petreceri, dar nu s-ar despărți de tine din acest motiv“.

Aceste femei au putut să enumere cu ușurință factorii decisivi pentru despărțirile din trecut – motivele pentru care puseseră capăt unor relații când erau mai tinere. Iată ce au spus:

- „Era foarte iubitor, dar nu suficient de romantic. De Sfântul Valentin a făcut o compilație cu muzica mea preferată și mi-a oferit un masaj de o

oră, însă toată ziua, la muncă, de fiecare dată când îl vedeam trecând pe băiatul care le livra flori colegelor mele, mă întrebam unde sunt florile *mele*? Îmi doream un bărbat care să-mi trimită flori“.

- „Îmi aducea flori, însă din acelea ieftine, care denotau prost gust și-mi dădeau senzația că nu merit ceva mai atent ales“.
- „Nu era suficient de interesant. Mă simțeam de parcă eram deja căsătorită, ceea ce era drăguț într-un fel, dar se presupunea că eram încă în perioada de logodnă“.
- „Avea părul din nas prea lung și mă dezgusta, dar nu am avut curaj să-i spun să-l tundă, așa că m-am despărțit de el“.
- „Plângea. Prima dată nu am fost încântată, dar mă rog. A doua oară am renunțat. Simțeam că era prea fragil pentru mine“.
- „Era prea previzibil. Apoi am început să ies cu bărbați care mă țineau mereu în suspans și nu știam niciodată la ce să mă aștept. A fost groaznic. Acum aș da orice să fie previzibil“.
- „Mi-era rușine cu vocea lui. Uneori, când era la mine acasă și răspundea la telefon, lumea credea că sunt eu, pentru că am o voce destul de joasă. Dar, altfel, era foarte masculin. Și un tip super“.
- „Era prea optimist. Era tot timpul atât de bine-dispus, chiar și dimineața devreme, când suna alarma, iar mie mi se părea foarte enervant. Întotdeauna vedea partea bună a lucrurilor – «S-a

stricat aragazul. Hai să mâncăm în oraș!» –, dar eu eram supărată că trebuia să cumpăr un aragaz nou. Nu voiam să «privesc partea bună a lucrurilor» la nesfârșit. Apoi am avut o relație cu un bărbat care era mai cinic, iar după un timp a început să mă întristeze. Așa că am încercat să mă împac cu tipul optimist, dar mi-a spus că sunt prea pesimistă!“

- „Era complet chel, cu excepția unui cerc de păr de jur împrejurul capului și a unui smoc zburlit în față. Era un lucru respingător, dar am încercat să trec cu vederea, deoarece chiar îmi plăcea de el. Prietenii mei îmi spuneau: «Are o față drăguță, un corp acceptabil și, oricum, majoritatea bărbaților chelesc în cele din urmă». Dar el avea doar 35 de ani. Am fost mereu atrasă de bărbați care aveau genul acela de păr prin care-ți puteai trece degetele“.
- „I se părea amuzant să inventeze cuvinte ciudate, precum «fabulosa». O făcea destul de frecvent, inclusiv în public. Odată, i-a spus cuiva la o petrecere: «Să fii doctor nu înseamnă doar o fabulosa după alta», iar eu m-am simțit foarte rușinată. M-am despărțit de el a doua zi“.
- „Mă iubea prea mult. Mi se părea că prea semăna cu un cățeluș, cum mă privea mereu cu ochii aceia iubitori. Îmi doream un bărbat mai masculin“.
- „Nu era suficient de rafinat. Nu știa să aleagă vinul. Nu văzuse niciodată *Casablanca*. Mă întrebam cum poți să ai 32 de ani și să nu fi văzut acel film?“

- „Pur și simplu nu simțeam ceea ce trebuie – iar acum mă întreb: oare ce anume trebuia să simt? Pentru că, de fapt, îmi plăcea să fiu cu el mai mult decât îmi plăcuse cu tipii dinaintea lui și de după el, cu care am simțit o chimie puternică“.

Ascultându-le pe aceste femei am început să mă gândesc la motivele pentru care am refuzat eu bărbați când eram mai tânără, deseori pe nevăzute. Printre cei mai memorabili se numără Tom, un client al coafezei mele lesbiene. Ea mi-a spus că era un chimist genial, atrăgător și șarmant, și voia să ne aranjeze o întâlnire.

– E *singurul* bărbat care mă atrage, a spus ea, fapt care suna ca o garanție.

Luând în considerare trecutul meu în domeniul științei, acest bărbat părea a fi chiar atrăgător. Dar am refuzat, pe când aveam 29 de ani, pentru că, atunci când coafeza mea mi-a spus că Tom avea părul roșcat, m-am gândit că nu aș putea fi atrasă de el. Știam, pur și simplu, că părul roșcat nu mi-ar plăcea. (Se pare că standardele mele în materie de bărbați sunt mai înalte decât ale unei lesbiene.)

A mai fost și avocatul drăguț, deștept și amuzant cu care am ieșit la câteva întâlniri, până mi-am pierdut interesul din cauză că folosea excesiv cuvântul „senzațional“. Îmi amintesc că-i spuneam unei prietene: „Totul e «senzațional» cu el. Nu e «grozav» sau «minunat» sau «interesant» sau chiar «super». E mereu «senzațional»“. Am încercat să trec cu vederea, dar mă enerva de fiecare dată când spunea cuvântul. (Cumva,